

Novella

 CZAKÓ GÁBOR–BANGA FERENC

Rablójog

– Ezt adják össze papír és ceruza nélkül! – kiáltotta Szőlősgazda, aki éppenséggel nem arról volt nevezetes, hogy különösebb matematikus találmány szorult volna belé, ám a társaság számítását a jövedéki cselvetések örvényében amúgy ügyesen megtalálta.

– Mit, kedves barátom? – kérdezte Szépasszony, miközben a citromfűves körömvirág-teát osztogatta a hegyi csészékbe. Amolyan náthás, kehes idő járta: se tavasz, se nyár, a nehéz idő oly súlyosan ült a gyomrokban, akár a hidegen megegett töltött káposzta. A nap is kókadtan bujdosott a rongyos felhők között, mint valami maródi betyár a nádasban.

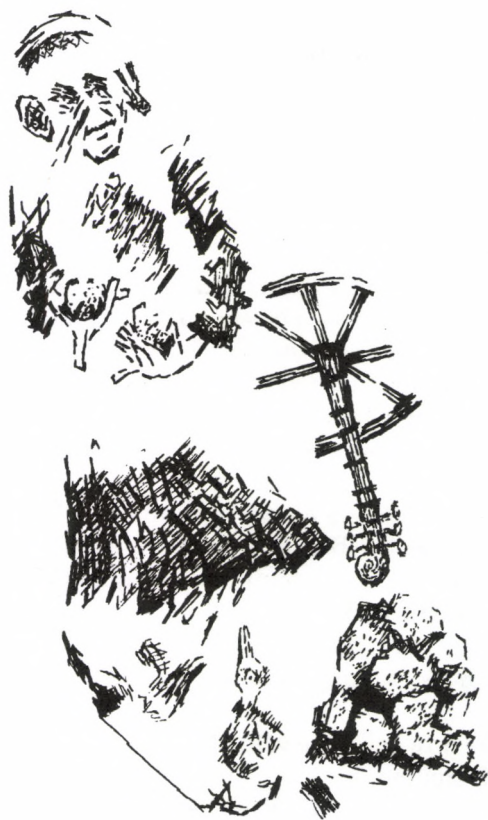
– Hát azt, kedves asszonyom, ami énvelem történt.

– Mi történt? – Barna adjunktus is teát kért.

– El akartam adni fiam megunt gitárját, s bevittem egy hangszerkereskedőhöz, aki át is vette bizományba. Hanem egy hét múlva telefonált az illető, s közölte: boltjába betörték, a hangszereket, köztük fiam gitárját elvitték.

– No, arra keresztet vethet! – vélekedett Szépasszony.

– Megtettem, kezit csókolom, és használt. Újabb hét múlva ismét telefonált a kereskedő. A rendőrség elfogta a tettest, menjek a kapitányságra. Nosza, indultam, fiammal együtt. Kedves rendőrnő fogadott, s közölte, a hír igaz, mi több, a lopott holmi is megkerült. Talán. Szíveskedjünk elmondani, hogyan nézett ki a gitár. Leírtuk részletesen, s csodák csodája a hangszer ott feküdt a többi bűnjel

között egy mellékszobában. Elvihetem? A csinos, vörös rendőrhölgy fejét tagadólag rázta.

– Nyilván meg kell várnia a gitárnak is tárgyalást, mint bűnjelnek – okoskodott Barna adjunktus.

– Még ha csak azt kéne, megérteném! – Szőlősgazda az asztalra ejtette dolgos öklét, a csészek rémulően ugrottak anyjukhoz, a teáskannához. – A rendőrnő fölvilágosított az új világ játékszabályairól: csakis a rabló írásos engedélyével vihetjük haza a saját tulajdonunkat – ez a törvény.